

Zawiadomienie Komisji Europejskiej wraz z omówieniem przepisów.

Tabela:

L.p	Akt prawa międzynarodowego – GDPR (RODO)	Akt prawa krajowego - ustawa o ochronie danych osobowych	Uwagi
<u>1.</u>	Art. 51 ust. 4 RODO	od art. 34 do art. 59 ustawy o ochronie danych osobowych (rozdział VI)	
2.	art. 84 ust. 2 RODO	art. 107 i 108 i 102 ustawy o ochronie danych osobowych	
3.	art. 85 ust. 3 RODO	art. 2 ustawy o ochronie danych osobowych	
4.	art. 90 ust. 2 RODO	art. 64-66 ustawy o ochronie danych osobowych	
5.	art. 88 ust. 3 RODO	Artykuł 22 ² i 22 ³ Ustawy Kodeks Pracy zmieniony ustawą o ochronie danych osobowych	

Wstęp

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych osobowych) (Dz. Urz. UE L 119 z 4.05.2016 r.) zwane dalej „Rozporządzeniem”, ma zastosowanie od 25 maja 2018 r. Od tego dnia polskie przepisy zapewniają skuteczne stosowanie przepisów Rozporządzenia, nie powielając jego rozwiązań, ani nie będąc z nim sprzecznymi.

Ministerstwo Cyfryzacji jako resort odpowiedzialny za zapewnienie skutecznego stosowania rozporządzenia w polskiej przestrzeni prawnej, podjęło pracę nad zapewnieniem stosowania Rozporządzenia poprzez opracowanie nowej ustawy o ochronie danych osobowych zastępującej ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. 2016 poz. 922). Nowa ustawa o ochronie danych osobowych, zwana dalej „Ustawą” została uchwalona w dniu 10 maja 2018 r. i ogłoszona w Dzienniku Urzędowym z 2018 r. poz. 1000.

Prawo Unii Europejskiej nakłada na państwa członkowskie obowiązek informowania o aktach prawa krajowego wielu kategorii. Zakres kompetencji państwa członkowskiego w zakresie wdrażania przepisów Rozporządzenia wyznacza, co do zasady samo Rozporządzenie. W Rozporządzeniu znajdują się dyspozycje dla państw członkowskich, które wymagają dostosowania przepisów krajowych w celu zapewnienia efektywnego stosowania regulacji wspólnotowych. Obowiązek notyfikacyjny przewidują w tym przypadku art. 51, 84, 85, 88, 90 Rozporządzenia.

W związku z powyższym Rzeczpospolita Polska przedkłada informację dotyczącą realizacji obowiązku wynikającego z Rozporządzenia.

Cześć pierwsza - Artykuł 51 Rozporządzenia.

Artykuł 51

Organ nadzorczy

1. Każde państwo członkowskie zapewnia, by za monitorowanie stosowania niniejszego rozporządzenia odpowiadał co najmniej jeden niezależny organ publiczny w celu ochrony podstawowych praw i wolności osób fizycznych w związku z przetwarzaniem oraz ułatwiania swobodnego przepływu danych osobowych w Unii (zwany dalej „organem nadzorczym”).

2. Każdy organ nadzorczy przyczynia się do spójnego stosowania niniejszego rozporządzenia w całej Unii. W tym celu organy nadzorcze współpracują ze sobą i z Komisją zgodnie z rozdziałem VII.

3. Jeżeli w państwie członkowskim ustanowiono więcej niż jeden organ nadzorczy, państwo to wskazuje, który z nich ma reprezentować te organy w Europejskiej Radzie Ochrony Danych, oraz ustala mechanizm zapewniający przestrzeganie przez pozostałe organy przepisów o mechanizmie spójności, o którym mowa w art. 63.

4. Do dnia 25 maja 2018 r. każde państwo członkowskie zawiadamia Komisję o przepisach przyjętych na mocy niniejszego rozdziału, a następnie niezwłocznie o każdej kolejnej zmianie mającej na nie wpływ.

Realizacją dyspozycji artykułu 51 Rozporządzenia są przepisy art. 34 do 59 Ustawy (rozdział VI). Ustawa o ochronie danych osobowych ustanawia jeden organ nadzorczy – Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, który ma szerszy zakres uprawnień niż w przeszłości Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych. Jest on nie tylko organem nadzorczym w rozumieniu Rozporządzenia, ale również organem nadzorczym w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW. Obsługę Prezesa Urzędu zapewnia Urząd Ochrony Danych Osobowych powstały po przekształceniu Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych.

Zgodnie z motywem 117 Rozporządzenia „zasadniczym elementem ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych jest utworzenie w państwach członkowskich organów nadzorczych, uprawnionych do wypełniania zadań i wykonywania uprawnień w sposób całkowicie niezależny”. Uwzględniono wymóg niezależności organu. Organ jest powoływany przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej za zgodą Senatu Rzeczypospolitej Polskiej. Organ dysponuje immunitetem formalnym. Prezes Urzędu nie może być bez uprzedniej zgody Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej pociągnięty do odpowiedzialności karnej ani pozbawiony wolności. Kandydat na stanowisko Prezesa Urzędu musi spełnić kryterium wyższego wykształcenia, wiedzy i doświadczenia z zakresu ochrony danych osobowych. Utrzymana została pozycja ustrojowa organu, jako podlegającego wyłącznie ustawie, kadencyjnego i nienależącego do administracji rządowej. Prezes Urzędu jest organem kadencyjnym, odwołałym wyłącznie w wyjątkowych, wynikających z Rozporządzenia przypadkach (art. 53 ust. 4 Rozporządzenia). W celu zapewnienia realizacji zadań nakładanych na nowy organ właściwy w sprawie ochrony danych osobowych oraz wzmocnienia jego pozycji przewidziano możliwość powołania do trzech zastępców Prezesa Urzędu. Powołania i odwołania zastępcy dokonuje samodzielnie Prezes Urzędu bez konieczności podejmowania w tym zakresie jakiegokolwiek konsultacji z innym organem.

W ustawie zagwarantowano dla Prezesa środki na realizację nowych zadań. Uprawnienia organu z art. 58 Rozporządzenia będą realizowane w oparciu o kompetencje i kadry organu.

Ustawa nadaje Prezesowi Urzędu uprawnienie do opiniowania założeń i projektów aktów prawnych dotyczących danych osobowych. Prezes Urzędu może również występować do właściwych organów z wnioskami o podjęcie inicjatywy ustawodawczej albo o wydanie bądź zmianę aktów prawnych w sprawach dotyczących ochrony danych osobowych.

W ramach przeprowadzanych kontroli naruszenia zasad ochrony danych osobowych Prezes ma możliwość korzystania z pomocy funkcjonariuszy Policji w toku przeprowadzanej kontroli. Istotnymi zadaniami stają się podejmowanie działań certyfikacyjnych oraz prowadzenie postępowań w sprawach o naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych. Organ będzie udostępniał standardowe klauzule umowne i zatwierdzone kodeksy postępowania oraz publikował wykazy rodzajów operacji przetwarzania danych osobowych podlegających wymogowi dokonania oceny skutków dla ochrony danych.

W przypadku postępowania w sprawach naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych, w sprawach nieuregulowanych w Ustawie do postępowania przed Prezesem Urzędu stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego do procedury zawiadomienia, zmiany danych i odwołania przez Prezesa Urzędu wyznaczenia przez administratora albo podmiot przetwarzający inspektora ochrony danych osobowych i do procedury akredytacji podmiotów certyfikujących.

Realizacją dyspozycji art. 51 ust 2 Rozporządzenia jest art. 59 Ustawy. Ustawodawca polski wskazuje na obowiązek współpracy organu polskiego z organami nadzorczymi innych państw w celu prowadzenia wspólnych operacji zgodnie z art. 62 Rozporządzenia, w szczególności w celu przeprowadzenia postępowania lub monitorowania wdrażania środka dotyczącego administratora lub podmiotu przetwarzającego posiadającego jednostkę organizacyjną w innym państwie członkowskim.

Rozwiązania przyjęte w Ustawie w zakresie pozycji ustrojowej organu, wymogu niezależności, kompetencji i uprawnień są w pełni zgodne z przepisami Rozporządzenia.

Cześć druga - Artykuł 84 Rozporządzenia.

Sankcje

1. Państwa członkowskie przyjmują przepisy określające inne sankcje za naruszenia niniejszego rozporządzenia, w szczególności za naruszenia niepodlegające administracyjnym karom pieniężnym na mocy art. 83, oraz podejmują wszelkie środki niezbędne do ich wykonania. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

2. Do dnia 25 maja 2018 r. każde państwo członkowskie zawiadamia Komisję o swoich przepisach przyjętych zgodnie z ust. 1, a następnie niezwłocznie o każdej późniejszej ich zmianie.

W polskim ustawodawstwie przyjęto art. 107 Ustawy, gdzie zagrożone karą jest przetwarzanie danych osobowych nieuprawnione i bez podstawy prawnej. Sankcjami w tym wypadku są: kara grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Wyższa kara do lat 3 obowiązuje w przypadku danych podlegających szczególnej ochronie. Przedmiotowe przepisy stanowią uzupełnienie dla szeroko uregulowanej odpowiedzialności administracyjnej i cywilnej. Przyjęto, iż podstawowymi „sankcjami” za naruszenie przepisów o ochronie danych osobowych są nakładane na administratora lub podmiot przetwarzający obowiązki wynikające z prawa administracyjnego oraz administracyjne kary pieniężne. Tym niemniej dla zapewnienia skuteczności systemu ochrony danych osobowych przewidziano sankcję karną (art. 108 Ustawy) za udaremnianie lub utrudnianie kontrolującemu prowadzenia kontroli przestrzegania przepisów o ochronie danych osobowych. W tym przypadku zagrożenie karą wynosi do 2 lat, przewidziano także karę ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności lub grzywny. W art. 102 Ustawy określono także kary pieniężne dla jednostek sektora finansów publicznych.

Jednocześnie polski ustawodawca nie zdecydował się zmienić obowiązujących na gruncie poprzedniej ustawy o ochronie danych osobowych maksymalnych wymiarów kar, wskazując je na poziomie dwóch lat pozbawienia wolności w przypadku naruszenia zasad ochrony danych zwykłych oraz trzech lat pozbawienia wolności w przypadku naruszenia zasad ochrony danych pod szczególną ochroną. Należy jednocześnie zwrócić uwagę, iż naruszenie przepisów o ochronie danych może stanowić czyn realizujący znamiona określone w innych przepisach, w tym Kodeksu karnego np. w ramach rozdziału XXXIII Przepęstwa przeciwko ochronie informacji.

Cześć trzecia - Artykuł 85 RODO.

Artykuł 85

Przetwarzanie a wolność wypowiedzi i informacji

1. Państwa członkowskie przyjmują przepisy pozwalające pogodzić prawo do ochrony danych osobowych na mocy niniejszego rozporządzenia z wolnością wypowiedzi i informacji, w tym do przetwarzania dla potrzeb dziennikarskich oraz do celów wypowiedzi akademickiej, artystycznej lub literackiej.

2. Dla przetwarzania do celów dziennikarskich lub do celów wypowiedzi akademickiej, artystycznej lub literackiej państwa członkowskie określają odstępstwa lub wyjątki od rozdziału II (Zasady), rozdziału III (Prawa osoby, której dane dotyczą), rozdziału IV (Administrator i podmiot przetwarzający), rozdziału V (Przekazywanie danych osobowych do państw trzecich lub organizacji międzynarodowych), rozdziału VI (Niezależne organy nadzorcze), rozdziału VII (Współpraca i spójność) oraz rozdziału IX (Szczególne sytuacje związane z przetwarzaniem danych), jeżeli są one niezbędne, by pogodzić prawo do ochrony danych osobowych z wolnością wypowiedzi i informacji.

3. Każde państwo członkowskie zawiadamia Komisję o przepisach, które przyjęło zgodnie z ust. 2, a następnie niezwłocznie o wszelkich późniejszych aktach zmieniających lub zmianach ich dotyczących.

W odniesieniu do art. 85 ust. 2 Rozporządzenia na gruncie prawa polskiego przyjęto art. 2 Ustawy. Zmiana precyzuje polskie przepisy w kwestiach dotyczących ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe (Dz. U. poz. 24, z późn. zm.4).

W przepisach ogólnych, w art. 2 Ustawy, wyłączono stosowanie niektórych przepisów Rozporządzenia dotyczących:

- a) działalności polegającej na redagowaniu, przygotowywaniu, tworzeniu lub publikowaniu materiałów prasowych,
- b) wypowiedzi w ramach działalności literackiej,
- c) wypowiedzi w ramach działalności artystycznej,
- d) wypowiedzi akademickiej.

W przypadku wszystkich ww. rodzajów wypowiedzi akademickiej wyłączono stosowanie art. 13, art. 15 ust. 3 i 4, art. 18, art. 27, art. 28 ust. 2-10 oraz art. 30 Rozporządzenia.

Dodatkowo do działalności polegającej na redagowaniu, przygotowywaniu, tworzeniu lub publikowaniu materiałów prasowych, działalności literackiej oraz działalności artystycznej nie będzie się stosowało art. 5, art. 6, art. 7, art. 8, art. 9, art. 11, art. 14, art. 15 ust. 1 i 2, art. 16, art. 19, art. 20, art. 21, art. 22 Rozporządzenia.

Wyłączenia „realizują” art. 85 oraz motyw 153 Rozporządzenia, zgodnie z którym: „Prawo państw członkowskich powinno godzić przepisy, regulujące wolność wypowiedzi i informacji, w tym wypowiedzi dziennikarskiej, akademickiej, artystycznej lub literackiej, z prawem do ochrony danych osobowych na mocy niniejszego rozporządzenia. Przetwarzanie danych osobowych jedynie do celów dziennikarskich lub do celów wypowiedzi akademickiej, artystycznej lub literackiej powinno podlegać wyjątkom lub odstępstwom od niektórych przepisów niniejszego rozporządzenia, jeżeli jest to niezbędne, by pogodzić prawo do ochrony danych osobowych z prawem do wolności wypowiedzi i informacji, przewidzianymi w art. 11 Karty praw podstawowych. Powinno mieć to zastosowanie w szczególności do przetwarzania danych osobowych w dziedzinie audiowizualnej oraz w archiwach i bibliotekach prasowych”.

Art. 85 Rozporządzenia przewiduje możliwość ograniczenia przepisów odnoszących się do ochrony danych osobowych, jedynie gdy jest to niezbędne, by pogodzić prawo do ochrony danych osobowych z wolnością wypowiedzi i informacji.

O ile, jak zostało to wskazane w art. 23 Rozporządzenia i odnoszącym się do niego motywie 73 Rozporządzenia „w prawie państwa członkowskiego można przewidzieć ograniczenia dotyczące określonych zasad oraz praw (...) o ile jest to niezbędne i proporcjonalne w społeczeństwie demokratycznym”. Zgodnie z odnoszącym się do art. 85 Rozporządzenia motywem 153 „przetwarzanie danych osobowych jedynie do celów dziennikarskich lub do celów wypowiedzi akademickiej, artystycznej lub literackiej powinno podlegać wyjątkom lub odstępstwom od niektórych przepisów niniejszego rozporządzenia, jeżeli jest to niezbędne, by pogodzić prawo do ochrony danych osobowych z prawem do wolności wypowiedzi i informacji”. Ustawodawca unijny w art. 85 Rozporządzenia nie wskazuje konkretnych przepisów podlegających możliwemu ograniczeniu, jak zrobił to w art. 23. Każde z ograniczeń w obszarze działalności literackiej, działalności artystycznej, wypowiedzi akademickiej oraz działaniach związanych z tworzeniem materiałów prasowych spełnia powyższe wymogi. W szczególności brak wyłączenia przewidzianego w art. 13 Rozporządzenia obowiązku informowania osoby, której dane dotyczą, o danych pozyskanych od tej osoby w ramach wypowiedzi akademickiej wyłączyłby w zasadzie możliwość prowadzenia działań dydaktycznych na uczelniach wyższych, wykładach otwartych dla wolnych słuchaczy itd. Prowadzący takie zajęcia nie mógłby dla celów związanych z prowadzonym wykładem zebrać danych uczestników wykładu, bez konieczności zrealizowania wobec nich długiego obowiązku, co często przekroczyłoby czas przeznaczony na sam wykład. Jednocześnie forma wypowiedzi akademickiej sama w sobie przesądza, że osoby takie znają cel i dane osoby pozyskującej dane. Z kolei brak wyłączenia prawa do wystąpienia z żądaniem ograniczenia przetwarzania na wniosek osoby, której dane dotyczą, mogłoby skutkować niemożnością opublikowania wyników badań naukowych. Wypowiedzią akademicką jest bowiem również działalność polegająca na publikowaniu materiałów naukowych na uczelni wyższej. Zrealizowanie skuteczne prawa do ograniczenia danych prowadziłoby do zniekształcenia źródeł będących podstawą stawianych w ramach wypowiedzi akademickiej tez badawczych.

W przypadku działalności polegającej na tworzeniu materiałów prasowych oraz działalności artystycznej i literackiej wyłączono w szczególności zastosowanie prawa dostępu do danych osobowych. W wielu przypadkach uzyskanie takiego prawa mogłoby wiązać się z ujawnieniem tajemnicy dziennikarskiej, wpływając również na proces tworzenia materiałów prasowych oraz proces twórczy. Ciężko sobie bowiem wyobrazić sytuację, w której twórca spektaklu lub dziennikarz miałby pracować pod presją tego, że przed opublikowaniem materiału prasowego lub premierą sztuki ktoś udostępni opracowywane przez nich treści, uzyskując dostęp do danych. Ograniczono również zastosowanie obowiązku podawania informacji w przypadku pozyskiwania danych nie od osoby, której dane dotyczą, co mogłoby wpłynąć chociażby na ograniczenie tajemnicy dziennikarskiej. Obowiązek przekazania informacji o źródle pozyskanych danych przeczyłby zasadzie ochrony dziennikarskich źródeł informacji i tym samym wolności prasy.

Art. 85 Rozporządzenia nie zawiera wymogu wskazania w treści przepisów wprowadzających odstępstwa (od ogólnych wymogów), iż są one realizowane w celu pogodzenia prawa do ochrony danych osobowych z wolnością wypowiedzi i informacji. Wprowadzenie takiego zastrzeżenia w praktyce w dużej mierze ograniczyłoby możliwość stosowania wyłączenia ze względu na praktyczne problemy z wykładnią niedookreślonych zwrotów: prawa do ochrony danych osobowych oraz wolności wypowiedzi i informacji. Zgodnie z treścią art. 85 Rozporządzenia państwa członkowskie na etapie legislacyjnym mogą wyważyć wskazane w tym przepisie wartości i na tej podstawie wyłączyć lub ograniczyć powołane tam obowiązki i prawa związane z ochroną danych osobowych.

Zgodnie z Rozporządzeniem ograniczenie może dotyczyć takich praw i obowiązków, jak np. obowiązek podawania wskazanych informacji podczas zbierania danych osobowych od osoby, prawo dostępu do danych przysługujących osobie, której dane dotyczą, prawo do sprostowania danych, „prawo do bycia zapomnianym”, prawo do ograniczenia przetwarzania czy prawa do przenoszenia danych.

Cześć czwarta - Artykuł 90 Rozporządzenia.

Artykuł 90

Obowiązek zachowania tajemnicy

1. Państwa członkowskie mogą przyjąć przepisy szczególne określające uprawnienia organów nadzorczych ustanowione w art. 58 ust. 1 lit. e) i f) wobec administratorów lub podmiotów przetwarzających, którzy podlegają – na mocy prawa Unii lub prawa państwa członkowskiego lub przepisów ustanowionych przez właściwe organy krajowe – obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej lub innym równoważnym obowiązkowi zachowania tajemnicy, jeżeli jest to niezbędne i proporcjonalne w celu pogodzenia prawa do ochrony danych osobowych z obowiązkiem zachowania tajemnicy. Przepisy te mają zastosowanie wyłącznie do danych osobowych, które administrator lub podmiot przetwarzający otrzymali lub pozyskali w wyniku lub w ramach działania objętego tym obowiązkiem zachowania tajemnicy.

2. Do dnia 25 maja 2018 r. każde państwo członkowskie zawiadamia Komisję o swoich przepisach uchwalonych na mocy ust. 1, a następnie niezwłocznie o każdej dotyczącej ich późniejszej zmianie

Dyspozycje art. 90 Rozporządzenia na gruncie prawa polskiego realizują art. 64, 65 i 66 Ustawy. Co do zasady zgodnie z art. 64 Ustawy Prezes Urzędu ma prawo dostępu do informacji objętych tajemnicą prawnie chronioną, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. Przepis art. 64 służy zapewnieniu stosowania art. 90 Rozporządzenia. Warunki i ograniczenia wskazano w art. 65 Ustawy. Na mocy art. 66 Ustawy Prezes Urzędu wydaje postanowienie, o którym mowa w art. 74 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, również w przypadku, gdy udostępnienie informacji i dokumentów, o których mowa w art. 65 ust. 1, grozi ujawnieniem tajemnic prawnie chronionych albo ujawnieniem tajemnicy przedsiębiorstwa. Dotyczy to sytuacji, gdy o ograniczenie wglądu do akt dla stron postępowania wnosi przedsiębiorca, od którego informacja pochodzi.

W związku z powyższym, zakres dostępu Prezesa Urzędu do informacji ustawowo chronionych będzie determinowany każdorazowo przepisami szczególnymi regulującymi zasady ochrony informacji chronionych.

Na gruncie Rozporządzenia uprawnienia te nie doznają ograniczeń. Przepis art. 90 Rozporządzenia należy rozumieć w ten sposób, że państwa członkowskie mogą ukształtować uprawnienia organu nadzorczego, o których mowa w art. 58 ust. 1 lit. e i f, ze względu na tajemnice zawodowe lub inne obowiązki równoważne zachowaniu tajemnicy, jeśli jest to niezbędne i proporcjonalne w celu pogodzenia prawa do ochrony danych osobowych z obowiązkiem zachowania tajemnicy. Państwa członkowskie mogą zatem uprawnienia przysługujące organowi nadzorczemu na podstawie art. 58 ust. 1 lit. e i f ograniczyć lub wyłączyć. Taka interpretacja przepisu art. 90 jest zgodna z celem tego przepisu i motywem 164, które mają na celu przede wszystkim umożliwienie państwom członkowskim zapewnienia w przepisach krajowych ochrony tajemnic zawodowych. Przepisy pozostają w pełnej zgodności z Rozporządzeniem. Dostęp organu nadzorczego do informacji objętych tajemnicami odbywać się będzie w trybie, w zakresie i na zasadach przewidzianych w przepisach regulujących poszczególne tajemnice. Dane osobowe nie są bowiem wartością absolutną i ich ochrona nie może odbywać się kosztem narażenia na ujawnienie informacji chronionych szczególnie reżimami.

Przepisy polskie odnoszą się też do możliwości zastrzeżenia informacji, dokumentów lub ich części zawierających tajemnicę przedsiębiorstwa oraz ograniczenia prawa wglądu do materiału dowodowego. Zastrzeżenie tajemnicy przedsiębiorstwa nie ma charakteru bezwzględnie. Prezes Urzędu może je uchylić, jeśli nie są spełnione przesłanki uznania danej informacji za tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej

konkurencji (Dz. U. z 2018 r. poz. 419). Powyższa regulacja ma na celu zapewnienie ochrony tych informacji, które w ocenie strony postępowania będącego przedsiębiorcą mają charakter informacji technicznych, technologicznych, organizacyjnych lub też innych posiadających wartość gospodarczą, co do których przedsiębiorca podjął niezbędne działania w celu zachowania ich poufności. Ustawodawca zdecydował się jednak nałożyć na przedsiębiorców obowiązek dostarczenia Prezesowi Urzędu wersji dokumentu niezawierającej informacji objętych zastrzeżeniem. W przypadku niedostarczenia wersji dokumentu niezawierającej informacji objętych zastrzeżeniem, zastrzeżenie uważa się za nieskuteczne. Rozwiązanie ma w swojej istocie wzmocnić potrzebę ochrony informacji objętych tajemnicą przedsiębiorstwa, uznając, że to przedsiębiorcy ustanawiający taką tajemnicę najlepiej potrafią ocenić jej zakres w każdym stanie faktycznym.

Odnosząc się do ograniczenia prawa wglądu do materiału dowodowego, należy podkreślić, że może ono nastąpić tylko wtedy, jeśli groziłoby ujawnieniem tajemnicy przedsiębiorstwa lub innych tajemnic prawnie chronionych. Ograniczenie takie może nastąpić tylko na skutek postanowienia Prezesa Urzędu. Celem przepisu jest zapewnienie należytej ochrony tajemnicom ustawowo chronionym przy jednoczesnym badaniu w każdym przypadku przez Prezesa Urzędu zasadności ograniczenia dostępu do materiału dowodowego ze względu na te tajemnice.

Cześć piąta

Artykuł 88 Rozporządzenia

Przetwarzanie w kontekście zatrudnienia.

1. Państwa członkowskie mogą zawrzeć w swoich przepisach lub w porozumieniach zbiorowych bardziej szczegółowe przepisy mające zapewnić ochronę praw i wolności w przypadku przetwarzania danych osobowych pracowników w związku z zatrudnieniem, w szczególności do celów rekrutacji, wykonania umowy o pracę, w tym wykonania obowiązków określonych przepisami lub porozumieniami zbiorowymi, zarządzania, planowania i organizacji pracy, równości i różnorodności w miejscu pracy, bezpieczeństwa i higieny pracy, ochrony własności pracodawcy lub klienta oraz do celów indywidualnego lub zbiorowego wykonywania praw i korzystania ze świadczeń związanych z zatrudnieniem, a także do celów zakończenia stosunku pracy.

2. Przepisy te muszą obejmować odpowiednie i szczegółowe środki zapewniające osobie, której dane dotyczą, poszanowanie jej godności, prawnie uzasadnionych interesów i praw podstawowych, w szczególności pod względem przejrzystości przetwarzania, przekazywania danych osobowych w ramach grupy przedsiębiorstw lub grupy przedsiębiorców prowadzących wspólną działalność gospodarczą oraz systemów monitorujących w miejscu pracy.

3. Do dnia 25 maja 2018 r. każde państwo członkowskie zawiadamia Komisję o swoich przepisach przyjętych na mocy ust. 1, a następnie niezwłocznie o każdej dotyczącej ich późniejszej zmianie.

Ustawa zmienia także dwa artykuły w istniejącej na gruncie prawa polskiego regulacji tj. Kodeksie Pracy (Dz.U. z 2018 r. poz.917, 1000, 1076). Dotyczy to Artykułu 22² i 22³ Kodeksu Pracy. Na mocy art. 88 Rozporządzenia wprowadzono zmianę w zakresie przetwarzania danych osobowych pracowników. Zmiany dotyczą szczegółów postępowania w przypadku przetwarzania danych za pomocą środków umożliwiających rejestrację obrazu (monitoring). Wskazano miejsca w których jest on niedopuszczalny. Maksymalny czas ich przechowywania wynosi 3 miesiące. Jednocześnie wskazano konieczność informowania pracownika o przetwarzaniu jego danych osobowych z monitoringu. Wprowadzono przepis dotyczący możliwości wprowadzenia przez pracodawcę kontroli służbowej poczty elektronicznej, która nie może naruszać tajemnicy korespondencji i dóbr osobistych pracownika.

Ustawodawca zdecydował się uregulować tylko te aspekty przetwarzania danych osobowych w związku z zatrudnieniem, które budziły największą wątpliwość prawnych i interpretacyjnych. W pozostałym zakresie obowiązują uregulowania wprost z Rozporządzenia lub ustawy i krajowe akty pod ustawowe regulujące szczegółowe zagadnienia.

Podsumowanie:

Podjęte działania legislacyjne zgodnie z zasadami prawa Unii Europejskiej opierały się na założeniu, że nowa ustawa o ochronie danych osobowych będzie zawierała wyłącznie przepisy, które zostały przez prawodawcę unijnego wprost przekazane do uregulowania w prawie krajowym oraz takich, w których Rozporządzenie pozostawiło pewną swobodę regulacyjną poszczególnym państwom członkowskim. Przyjęte przez Rzeczpospolitą Polską rozwiązania są w pełni zgodne z Rozporządzeniem.